

KOSTELNÍ ULICE

Když skončila válka, hledali rodiče v Praze znovu byt. Matka, která měla velmi přesnou představu o tom, jak by měl vypadat, a která chtěla opět bydlet blízko parku, se rozhodla pro Letnou.

Nebyla sama. Podobné rozhodnutí učinila spousta jiných lidí, takže se čtvrť jen hemžila zájemci.

Otec konkrétní představu o bytě neměl, a proto zpočátku souhlasil s matčíným rozhodnutím. Hledat byt ho však netěšilo. Když zjistil, že je mnohem více lidí než bytů, propadl skepsi a byl ochoten vzdát se parku i čtvrti a později i města.

Nelíbilo se mu, že musel čekat už od rána na ulici. Zdálo se mu nedůstojným závodit s jinými lidmi v běhu po schodech činžovního domu jen proto, aby doběhl k některému volnému bytu první. Matka mu vytýkala, že se často nechal odstrčit jinými, hrubšími běžci, kteří si při závodech nepočínali fair.

Občas nechala matka otce stát samotného u některého domu a sama zatím pospíchala na jinou adresu. Otec, který fronty vždycky nenáviděl, zřejmě trpěl. Tvrdil, že z front vznikají zástupy, z nich návaly, z těch davy a v davu že není místo pro člověka.

Jednou ho matka našla ve frontě, která nevedla k bytům, nýbrž do kina. Hráli v něm shodou okolností film o tom, jak dva manželé shánějí byt.

Muž, který hledal byt ve filmu, byl však tak vytrvalý, že byt nakonec získal. Matka ho dala otci hned za vzor. Později

pátrala matka po bytě raději sama, protože měla pocit, že ji otec jen zdržuje a že neumí jednat se správci domu.

Jednoho dne konečně našla byt, který se jí líbil a který byl dosud volný. Otec se vydal na úřad, aby tam získal povolení.

„Bydlel jste za války v Praze?“ zeptal se bytový úředník.

„Ne,“ odpověděl otec.

„Pak nemáte na byt nárok,“ pravil úředník.

„Bydlel jsem v Praze před válkou,“ vysvětlil otec.

Muž nahlédl do nějakých nařízení a sdělil otci, že to na věci nic nemění a že by měl bydlet tam, kde žil za války. Otec řekl, že to není naštěstí dost dobře možné, že po takovém bydlení ani netouží a že by rád bydlel v Praze.

Úředník pravil, že mu nemůže vyhovět, protože výjimku lze udělat jen u těch lidí, kteří za války trpěli.

„Jak se to pozná?“ zeptal se otec.

„Mají na to potvrzení,“ řekl úředník.

Otec přemýšlel nad tím, zda je možné, aby v tak krátké době už vznikl úřad, který by se podobnými potvrzeními zabýval. Představil si, že bude muset opatřit v několika kopiích notářsky ověřené potvrzení s několika razítky a s dobrozdáním znalce, který utrpení studoval a má tudíž nejen diplom z toho oboru, ale také pravomoc posoudit, zda uchazeč o doklad trpěl dostatečně, aby získal byt, či ne.

Otec opustil úřad znechucen, máje pocit, že si mír představoval zcela jinak. Měl vrozenou nechuť k pochůzkám po úřadech, které mu měly potvrdit něco, co sám nepotřeboval. Ale uvědomil si, že nemá kde bydlet, a tak svůj odpor k úřadům překonal a přišel za bytovým úředníkem znovu s dokladem.

Muž potvrzení prostudoval a řekl, že lituje, protože otec byt nemůže dostat.